

Σπάρτης Ευστάθιος: "Η μετάσταση της Υπεραγίας ημών Θεοτόκου πρόγευση της αναστάσεώς μας"

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μονεμβασίας και Σπάρτης](#)

“Ο θάνατος τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ δόξα τῆς καὶ ἡ χαρά τῆς. Αὐτὴ πού γέννησε τόν βασιλέα Χριστό, μέ τόν θάνατό τῆς εἰσῆλθε στή βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὴ πού ἔγινε θρόνος τοῦ Θεοῦ στή γῆ μέ τόν θάνατό τῆς ὑψώθηκε στόν οὐράνιο θρόνο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ φέρει τά «δευτερεῖα τῆς Ἀγίας Τριάδος» καί στέκεται ὑπεράνω τῶν Χερουβεὶμ καί τῶν Σεραφεὶμ”.

Αὐτό υπογράμμισε μεταξύ ἄλλων στήν Εγκύκλιό του ὁ Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Ευστάθιος γιὰ τήν

εορτή Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

“Η Παναγία γνώρισε τήν ανάστασή της άμέσως μετά τόν θάνατό της. Καί δέν ήταν δυνατό νά γίνει διαφορετικά καί νά μήν τιμηθεῖ ιδιαίτερα ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καί κατά χάρη μητέρα ὅλων τῶν χριστιανῶν. Αναλογιζόμενοι ὅτι τό πρόσωπο τοῦ Μωυσέως ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο, ὅταν πῆρε τίς πλάκες τοῦ Νόμου, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ, ὅταν ἐκοιμήθη, ἀκτινοβολοῦσε τό λείψανό του, ὅτι ὁ Ἥλιος καί ὁ Ἐνῶχ ἀνηρπάγησαν στόν οὐρανό, ὅτι ἄφθαρτα ὑπάρχουν τά σώματα τῶν ἀγίων Σπυρίδωνος, Γερασίμου καί Διονυσίου, συνειδητοποιοῦμε πόσο περισσότερο ἔπρεπε νά τιμηθεῖ καί νά δοξασθεῖ ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου μας, πού εἶναι «ἁγία ἀγίων μερίζων»”, επεσήμανε.

Παρακάτω η Εγκύκλιος:

Εὐλαβέστατοι Κληρικοί καί Χριστιανοί μου Ἀγαπητοί,

Ὅλος ὁ Χριστῶνυμος ὀρθόδοξος λαός μας γιορτάζει σήμερα τήν πιό μεγάλη Θεομητορική γιορτή. Μέ ιδιαίτερη χαρά, ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, γέροι καί παιδιά πανηγυρίζουμε θεοπρεπῶς τήν ἁγία Κοίμηση καί τήν εἰς τούς οὐρανούς Μετάσταση τῆς Παναγίας μας, πού εἶναι καί τό δεύτερο Πάσχα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ θάνατος τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ δόξα της καί ἡ χαρά της. Αὐτή πού γέννησε τόν βασιλέα Χριστό, μέ τόν θάνατό της εἰσῆλθε στή βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτή πού ἔγινε θρόνος τοῦ Θεοῦ στή γῆ μέ τόν θάνατό της ὑψώθηκε στόν οὐράνιο θρόνο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ φέρει τά «δευτερεῖα τῆς Ἀγίας Τριάδος» καί στέκεται ὑπεράνω τῶν Χερουβεὶμ καί τῶν Σεραφεὶμ. Αὐτή πού ἦταν «νύμφη τοῦ Θεοῦ καί καύχημα τῶν παρθένων» μέ τόν θάνατό της εἰσῆλθε στόν νυμφῶνα τῆς δόξης «πεποικιλμένα καί ὠραῖσμένα» μέ ὅλες τίς ἀρετές. Αὐτή πού ὑπῆρξε «ἔμψυχος καί πάγχρυση κιβωτός» μέ τόν θάνατό της «μετέστη» στή οὐράνια σκηνώματα. Αὐτή πού γέννησε τή ζωή μέ τόν θάνατό της «μετέστη πρὸς τήν ζωήν». Τό πανάγιο σῶμα της, πού τό προσέλαβε μέ τή σάρκωσή του ὁ Κύριός μας, μέ τήν ἐνέργεια τῆς θείας χάριτος πέρασε ἀπό τήν κατάσταση τοῦ θανάτου στήν κατάσταση τῆς ζωῆς.

Γι’αὐτό πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε μαζί μέ τούς Μεγάλους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι ἡ Παναγία γνώρισε τήν ανάστασή της άμέσως μετά τόν θάνατό της. Καί δέν ἦταν δυνατό νά γίνει διαφορετικά καί νά μήν τιμηθεῖ ιδιαίτερα ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καί κατά χάρη μητέρα ὅλων τῶν χριστιανῶν. Αναλογιζόμενοι ὅτι τό πρόσωπο τοῦ Μωυσέως ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο, ὅταν πῆρε τίς πλάκες τοῦ Νόμου, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ, ὅταν ἐκοιμήθη, ἀκτινοβολοῦσε τό λείψανό

του, ότι ο Ήλιος και ο Ένωχ ανηρπάγησαν στον ούρανό, ότι άφθαρτα ύπάρχουν τά σώματα τών άγίων Σπυρίδωνος, Γερασίμου και Διονυσίου, συνειδητοποιούμε πόσο περισσότερο έπρεπε νά τιμηθεί και νά δοξασθεί ή μητέρα του Κυρίου μας, πού είναι «άγία άγιων μείζων».

Όμως ή έορτή της Κοιμήσεώς της είναι και χαρά δική μας, γιατί μάς δίδει τήν εύκαιρία νά προγευθοΰμε και τή δική μας ανάσταση, όταν θά έλθει ή ήμέρα του Κυρίου ή μεγάλη και έπιφανής. Ο πόνος μας για τον θάνατο προσφιλών μας προσώπων και ο φόβος μας για τον δικό μας θάνατο περιορίζονται μέ τήν Κοίμηση της Θεοτόκου. Ζυμώνονται πλέον μέ τήν έλπίδα της αναστάσεώς μας και έτσι αντιμετωπίζονται μέ ψυχραιμία και μέ άλλη διάθεση. Μετά τήν Ανάσταση του Κυρίου μας και τή μετάσταση της Παναγίας μας, ο θάνατος είναι μέν θηρίο πού μάς προξενεί φόβο, αλλά χωρίς δόντια. Είναι ο θάνατος ύπνος μεγαλύτερης διάρκειας, όπως ο ύπνος είναι θάνατος μικρότερης διάρκειας τόνιζε στά άπλά αλλά ψυχοσωτήρια κηρύγματά του ο άγιος Κοσμάς ο Αίτωλός.

Είναι άκόμη χαρά δική μας ή Κοίμησή της, άφου δέν παύει νά εύρίσκεται κοντά μας νά μάς βλέπει, νά μάς άκούει και νά συμπαρίσταται στους άγώνες και στήν άγωνία μας, στον πόνο μας και στά προβλήματά μας. Όλοι οί άνθρωποι έχουν προβλήματα. Είναι πονεμένοι και πληγωμένοι, άλλοι από τή φτώχεια και τήν άρρώστια, άλλοι από τή συκοφαντία και τήν άδικία και άλλοι από τήν πολυώνυμη άμαρτία, πού κάνει δυστυχισμένο τον άνθρωπο. Στίς στιγμές αυτές της διαπάλης και της δοκιμασίας ο άνθρωπος ψάχνει μέ άγωνία νά βρεϊ ένα στήριγμα. Εκείνη τή στιγμή πού άγωνιϊ για συμπαράσταση προβάλλει για τους πιστούς ή άνεπανάληπτη προσωπικότητα της Παναγίας μας, άφου και μετά τήν Κοίμηση «τόν κόσμο ου κατέλιπε». Και ή πνευματική έμπειρία της Έκκλησίας μας, αλλά και του καθενός μας ενισχύει τήν έλπίδα για τή λύση κάθε προβλήματος και για τη βελτίωση τών συνθηκών της ζωής μας. Γνωρίζει ο πιστός ότι ή Παναγία μας και θέλει και μπορεί νά κάμει αυτό πού της ζητᾶμε. Και μπορεί και θέλει νά μάς δώσει αυτό πού μάς λείπει. Και μπορεί και θέλει νά μάς εξασφαλίσει αυτό πού μάς πρέπει, γιατί είναι μάνα γεμάτη άγάπη και γιατί είναι ή μάνα του Κυρίου και γνωρίζουμε οί πάντες ότι «πολλά γάρ ίσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης», όπως εϋστοχα μάς λέγει ο ιερός ύμνογράφος.

Άδελφοί μου και παιδιά μου,

Συνεχίστε τήν πορεία σας στον δρόμο της ζωής μας μέ χαρά, ένθουσιασμό και έλπίδα. Δέν είσθε μόνοι. Άκόμη και όταν οί συνάνθρωποί σας σᾶς προδώσουν, όταν σᾶς άδικήσουν και οί πιό καλοί σας φίλοι, άκόμη και όταν σᾶς έγκαταλείψουν οί ίδιοι οί γονεϊς σας προχωρήστε σταθεροί και άκλόνητοι, γιατί στό τιμόνι της ζωής

εἶναι ὁ Χριστός, γιατί δίπλα σας, σέ κάθε βῆμα σας εὐρίσκεται ἡ Παναγία μας, ἀφοῦ, σύμφωνα μ' ὅσα εἶπαμε καί μ' ὅσα μᾶς διδάσκει μέ φροντίδα ἡ Ἐκκλησία μας, δέν ἐγκατέλειψε τόν κόσμον, ἀκόμη καί μετά τήν Κοίμησή της.

Θερμός εὐχέτης Σας πρός τή Θεοτόκο

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ